

ten og Kommunen, mere eller mindre berettiget, fordi de ikke lod Arbejder udføre i tilstrækkelig Grad. Jeg vil gerne citere en saadan Udtalelse af Hr. Bresemann, et Angreb paa Københavns Kommune, der har socialdemokratisk Styre; men den angreb han alligevel den Gang, vi var ude i den store Krise, for, at den ikke lod udføre Arbejde i tilstrækkelig Grad. Han omtalte ca. 60 000 Rummeter Brænde, der laa her i København, tilhørende Kommunen, og han siger derom: „Jeg vilde altsaa ud for at se, hvorledes det gik med de 60 000 Rummeter, som Københavns Kommune har liggende. Hvis ikke det alt var savet og hugget, kunde der skaffes Beskæftigelse til mange Mennesker. 60 000 Rummeter vilde kunne skabe vellønnet Beskæftigelse ved Savning, Hugning og Opstabling til ikke mindre end 3 000 Arbejdere i en Maaned eller 1 000 Arbejdere i 3 Maaned. Der er i Øjeblikket 6 000 arbejdsløse Arbejdsmænd her i Byen; jeg vil forudsætte, at 3 000 er gifte. Hvorfor lader man ikke de 3 000 gifte Arbejdsmænd gaa ud og besørge den Brændeskæring og Hugning og Opstabling af Brænde, som er nødvendig for, at det kan blive godt, naar det en Gang skal bruges. Jeg erfarede i Formiddags, at der ude paa den nævnte Plads var 50 kommunale Funktionærer og omtrent 20 Arbejdsmænd. Dette Brænde vil blive ødelagt, hvis det faar Lov til at henligge og der ikke anvendes Arbejdskraft for at bringe det i Orden; der er arbejdsløse nok til at sætte i Beskæftigelse dermed. Ved Siden af Kommunens Lager ligger der et andet Brændelager, som tilhører Arbejdernes Brændselsforsyning, heller ikke der er der anvendt synderlig stor Arbejdskraft“. Man vil deraf se, at det ikke blot er den nuværende Regering, der kritiseres for manglende Initiativ til at sætte Arbejder i Gang. Jeg tror, det var med mere Ret, man den Gang angreb den radikale Regering, end man nu angriber Venstreregeringen. Jeg skal blot minde om det Forslag, der i Fjor blev vedtaget om Statsgaranti for et Laan til Kommunerne paa ca. 70 Mill. Kr. tilligemed en Rentenedsættelse. Dette Laan indbragte 73 Mill. Kr., og deraf er der i Øjeblikket lagt Beslag paa de 66 Mill. Kr. Jeg skal endvidere minde om, at der ved Siden deraf er rejst andre 10 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Kommunerne. Det bliver i alt 76 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som der kan sættes Arbejder i Gang for. Jeg skal endvidere ligesom det ærede Medlem Hr.

Brorsen, mit Partis Formand, minde om Lovene om Oprettelse af Husmandsbrug. Det er Arbejde paa langt Sigt, baade for at rejse Hjem og Virksomheder her i Danmark og for at skaffe Arbejde til arbejdsvillige Hænder.

Men nu var det jo fristende at vende Forholdet om og spørge: Hvad har da Oppositionen, der har angrebet saa stærkt, peget paa, der burde gøres for at skaffe Arbejde og hidføre en bedre Situation? Vi har hørt en Række af Talere i dette høje Ting, og hvis store Ord og vrede Fagter kunde gøre det, saa var man naaet ret vidt fra den Side. Men det forekommer mig, at naar man har spurgt: Hvad foreslaar I da der skal gøres? saa har man faaet undvigende Svar. Det ærede Medlem Hr. Rode, der jo ikke taler saa ganske sjælden, baade her i Salen og udenfor, er gentagende, naar han angreb Venstre, blevet spurgt, hvad han da vilde have gjort i Stedet. Men herinde i denne Sal gentager det ærede Medlem Hr. Rode ikke den Udtalelse udefra, at Vælgerne har frataget ham Retten til at praktisere. Den Udtalelse har ikke lydt herinde — jeg tænker, fordi det ærede Medlem forstaar, at Tingets ærede Medlemmer ser, at han praktiserer ret ivrigt og ikke saa ganske sjælden i dette høje Ting. Det er heller ikke rigtigt, at Vælgerne har frataget det ærede Medlem Retten til at praktisere, nej, saa grusomme var Vælgerne ikke; de fratog det ærede Medlem Retten til at regere, absolut ikke Retten til at have en Mening. (Og det forekommer mig, at naar man fra den Side angriber Venstreregeringen for den nuværende Situation, saa var det rart i hvert Fald at faa en Antydning af, hvad man fra den Side ønsker, der skulde være gjort. Ja, det ærede Medlem Hr. Rode har sagt, at han i sin Tid ønskede en Valutalovgivning, og det er jo rigtigt; det ønskede man den Gang. Jeg tror ikke, man ønsker det længere. Ser vi tilbage paa denne Sag, saa ser vi, at Valutaforslaget blev forelagt af det ærede Medlem her i Tinget den 5. Marts 1920, og at de to daværende Regeringspartier havde Fler-tallet i Udvalget, men at Lovforslaget alligevel blev liggende der, indtil Paaskekrisen kom, og det hele bortfaldt. Det er ret betegnende, at f. Eks. det ærede Medlem Hr. Hauge, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, og som var ikke saa lidt mere ivrig for en Valutalovgivning end den radikale Ordfører Hr. Fog-Peter-